

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 433/2022-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovvej (sudkyňa spravodajkyňa), zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Babjak s. r. o., Zvonárska 8, Košice, IČO 54 542 286, v mene ktorej koná advokát JUDr. Martin Babjak, proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č. k. 5 Co 34/2021 zo 17. februára 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 27. mája 2022 domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 Co 34/2021 zo 17. februára 2022 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie.

2. Sťažovateľ uzavrel s obchodnou spoločnosťou [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaná“), 9. septembra 2010 pracovnú zmluvu, na základe ktorej vykonával funkciu riaditeľa finančného úseku. Pracovný pomer bol ukončený dohodou o skončení pracovného pomeru zo 4. januára 2011 (ďalej aj „dohoda“), a to v dôsledku odvolania sťažovateľa z funkcie predstavenstvom žalovanej. Podľa bodu 3 dohody o skončení pracovného pomeru sťažovateľovi patrila pri skončení pracovného pomeru odmena vo výške 14-násobku priemerného mesačného zárobku zamestnanca dosiahnutého v rozhodnom období a vyplatená mala byť v najbližšom výplatnom termíne. Nárok na zaplatenie

rovnakej sumy vyplýval aj z bodu 1.10 pracovnej zmluvy z titulu odstúpného dohodnutého nad rámec Zákonníka práce.

Keďže sťažovateľovi odmena podľa dohody vyplatená nebola, domáhal sa proti žalovanej priznania nároku na zaplatenie sumy 59 417,97 eur s príslušenstvom v konaní vedenom Okresným súdom Košice II (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 13 C 23/2016.

3. Okresný súd v rozsudku č. k. 13 C 23/2016 zo 7. júna 2019 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) výrokom I uložil žalovanej povinnosť zaplatiť sťažovateľovi sumu 21 706,14 eur s príslušenstvom, výrokom II žalobu v prevyšujúcej časti o zaplatenie sumy 37 711,83 eur zamietol a výrokom III priznal sťažovateľovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 26,94 %. Okresný súd pri rozhodovaní vychádzal z neplatnosti dohody o skončení pracovného pomeru, odkazujúc aj na závery konania vedeného medzi žalovanou a iným zamestnancom. Na základe záveru o neplatnosti dohody potom okresný súd posúdil sťažovateľov nárok ako nárok na náhradu škody spôsobenej neplatným právnym úkonom. Pri určení výšky náhrady škody okresný súd nevychádzal z ustanovení neplatnej dohody, ako to sťažovateľ požadoval (14-násobok priemerného mesačného zárobku), ale z priemerného zárobku sťažovateľa a času, ktorý by bol odpracoval počas výpovednej doby.

4. Proti výrokom II a III rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie. V odvolaní tvrdil, že nárok na vyplatenie žalovanej sumy (59 417,97 eur) mu vyplýva z dohody o skončení pracovného pomeru, ale aj zo samotnej pracovnej zmluvy. V tejto súvislosti argumentoval tým, že okresný súd kogentnosť noriem pracovného práva odôvodnil poukazom na judikatúru, ktorú nie je možné v jeho prípade aplikovať, keďže vychádza zo „starej úpravy“ Zákonníka práce, ktorý neobsahoval ustanovenie totožné alebo obdobné s § 1 ods. 6 aktuálne účinného zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce v znení neskorších predpisov, ktorým sa spravujú pracovnoprávne vzťahy medzi stranami sporu. Sťažovateľ poukázal na zásadu, podľa ktorej čo nie je zakázané, je dovolené. Na základe uvedeného dospel k záveru, že podľa Zákonníka práce nie zakázané dohodnúť odmenu pri skončení pracovného pomeru, teda otázku neplatnosti dohody o skončení pracovného pomeru v časti týkajúcej sa konkrétnej odmeny okresný súd nesprávne právne posúdil [odvolanie podľa § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“)]. Pokiaľ by zo Zákonníka práce aj vyplývala nemožnosť uzavretia dohody o odmene pri skončení pracovného pomeru, okresný súd také normy neuviedol ani ich neaplikoval [odvolanie podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP]. Sťažovateľ ďalej v odvolaní argumentoval, že aj v prípade neplatnosti dohody a pracovnej zmluvy žalovaná spôsobila sťažovateľovi škodu zodpovedajúcu plnej výške dojednanej odmeny, resp. odstúpného, a poukázal na uznesenie ústavného súdu č. k. I. ÚS 423/2014 z 30. septembra 2014 a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 1 Cdo 123/2009 z 20. decembra 2010. S uvedenou judikatúrou, najmä s rozhodnutím najvyššieho súdu sa okresný súd žiadnym spôsobom nevysporiadal. Podľa názoru sťažovateľa odôvodnenie rozsudku okresného súdu v bode 58 nemá atribúty riadneho odôvodnenia, a tak sťažovateľ nemá možnosť z rozsudku okresného súdu zistiť, prečo je jeho vec posúdená rozdielne od názorov najvyšších súdnych autorít konkretizovaných v odkazovaných rozhodnutiach [odvolanie podľa § 365 ods. 1 písm. b) a h) CSP]. Napokon sťažovateľ namietal aj výšku priznaného nároku a tiež odôvodnenie okresného súdu v časti rozporu s dobrými mravmi.

Sťažovateľ v odvolaní nesúhlasil so závermi okresného súdu, že dohodnutá odmena, resp. jej vyplatenie by bolo v rozpore s dobrými mravmi, najmä s prihliadnutím na dĺžku vykonávania funkcie. V tejto súvislosti uviedol, že výška odmeny bola súčasťou dohody i pracovnej zmluvy a bola vypočítaná podľa štandardnej metodiky žalovanej. Zároveň sťažovateľ v tejto súvislosti poukázal na absenciu odôvodnenia rozsudku okresného súdu v časti nevykonania ním navrhnutého dôkazu – zoznamu osôb, s ktorými žalovaná uzavrela obdobnú dohodu. Nemožnosť rozporu s dobrými mravmi sťažovateľ tiež odôvodňoval tým, že dohodu o skončení pracovného pomeru i pracovnú zmluvu predložila samotná žalovaná, išlo o dlhodobu uplatňovaný postup žalovanej, pričom je potrebné zohľadniť aj to, že sťažovateľ bol súčasťou vrcholového manažmentu a uzavretím dohody žalovaná ušetrila peňažné prostriedky blížiac sa výške dohodnutej odmeny, ktoré by inak musela sťažovateľovi vyplatiť počas výpovednej doby.

Napokon sťažovateľ v odvolaní namietal výpočet výšky priznanej sumy. Okresný súd posúdil nárok sťažovateľa ako náhradu škody a výšku určil odvodením od možnej mzdy, ktorú by sťažovateľ dosiahol vo výpovednej dobe podľa priemerného zárobku, od ktorého odrátať odvody. Práve s výškou odrátaných odvodov sťažovateľ nesúhlasil. V tomto kontexte tiež namietal nepriznanie tzv. dovolenkovej mzdy a uviedol, že rozsudku okresného súdu v tejto časti chýba relevantné odôvodnenie.

5. Krajský súd napadnutým uznesením rozhodol tak, že odvolaním napadnuté výroky rozsudku okresného súdu zrušil a vec mu vrátil v rozsahu zrušenia na ďalšie konanie. Vo vzťahu k výroku I rozsudku okresného súdu krajský súd konštatoval, že tento nebol odvolaním napadnutý.

Vo vzťahu k odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP (porušenie práva na spravodlivý proces) v časti, ktorou sťažovateľ namietal, že okresný súd v odôvodnení rozsudku neuviedol relevantné právne normy ani ich neaplikoval (túto povinnosť nemožno považovať za splnenú odkazom na judikatúru z obdobia predchádzajúcej právnej úpravy), a preto mu bola odňatá možnosť oboznámiť sa s takýmito právnymi normami, ich výkladom a aplikáciou, krajský súd uviedol, „... že aj keby došlo nesprávnemu právnemu posúdeniu veci (§ 1 ods.6, § 17 ods.3 ZP) súd účastníkovi konania týmto neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia...“. Odvolanie v časti podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, ktoré sťažovateľ odôvodnil nedostatočným vysporiadaním sa s rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 123/2009 a ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 423/2014, krajský súd vyhodnotil ako čiastočne dôvodné a uviedol: „... súd sa v svojom odôvodnení skutočne nevysporiadal s rozsudkom NS SR 1 Cdo/123/2009, ani s uznesením ÚS SR sp. zn. I. ÚS 423/2014, ale odvolací súd sa nestotožňuje s tým, že súd jasne v bode 58. nevyslovil svoj právny názor týkajúci sa škody, ktorá žalobcovi mala vzniknúť neplatným dojednaním v dohode o skončení pracovného pomeru.“ Rozsudok okresného súdu v časti nepriznania dovolenkovej mzdy krajský súd rovnako vyhodnotil ako neodôvodnený, a teda v tejto časti odvolanie sťažovateľa ako dôvodné. Naopak, časť odvolania sťažovateľa, v ktorej namietal nedostatočné vyhodnotenie dôkazov – výpovede svedkov a skutočnosť, že dohodu a pracovnú zmluvu vypracovala a predložila žalovaná, krajský súd neakceptoval, odkazujúc na relevantné časti rozsudku okresného súdu a judikatúru najvyššieho súdu aj ústavného súdu.

Pokiaľ sťažovateľ namietal, že okresný súd nevykonal navrhnuté dôkazy [§ 365 ods. 1 písm. e) CSP], krajský súd konštatoval, že vyhodnotenie relevancie, ako aj prípustnosti dôkazu je doménou

súdu. Súd však pochybí, ak zamietne návrh na vykonanie dôkazu, ktorý je spôsobilý priniesť ďalšie relevantné skutkové zistenia. Krajský súd tento odvolací dôvod sťažovateľa vyhodnotil ako opodstatnený a konštatoval, že okresný súd nevykonal sťažovateľom navrhovaný dôkaz (nezabezpečil zoznam osôb, s ktorými žalovaná uzatvorila obdobnú dohodu, ako ani informáciu, či peňažný nárok im bol vyplatený) a zároveň nepripustenie tohto dôkazu žiadnym spôsobom neodôvodnil.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia v závere uviedol: „*V okolnostiach daného prípadu treba predovšetkým zistiť,*

- ktorá strana zapríčinila neplatnosť bodu 3 predmetnej dohody,

- či výkon práv sa nevyvíja dobrým mravom,

- zistiť a rešpektovať prvotnú vôľu účastníkov pri uzatváraní Dohody s prihliadnutím na účel, ktorý sa týmto právnym úkonom sledoval, teda vyhodnotiť okolnosti prípadu z hľadiska miesta, času a spôsobu prejavenej vôle, či obsah prejavenej vôle bol rozpoznateľný a iné relevantné skutkové okolnosti, ktoré mohli ovplyvniť výklad prejavu vôle.

- vyhodnotiť, či ušlý zisk, možno očakávať so zreteľom na obvyklý (pravidelný) chod (priebeh) vecí... Ak súd po doplnení dokazovania dospeje k obdobnému záveru ako v bode 68 odôvodnenia (výška škody podľa priemerného zárobku, pozn.), bude povinný prostredníctvom odborného vyjadrenia prihliadnúť na povinné odvody a daň z príjmu v súlade s príslušnými právnymi predpismi, vypočítané z priemerného hodinového zárobku 32,1354 eura a rozhodnúť v prípade rozdielu, ktorý by nastal v prospech žalobcu. Ak súd dospeje k záveru, že žalobcovi patrí náhrada vo väčšom rozsahu ako bola vo výroku I priznaná a odôvodnené v bode 68., rovnako prihliadne zákonné odvody. Odvolací súd zastáva názor, že žalobcovi vznikol nárok na dovolenkovú mzdu, keďže v tomto prípade, keď žalobca nevykonával prácu počas plynutia výpovednej, išlo o prekážku v práci na strane zamestnávateľa (žalovanej) podľa § 142 ods. 1 ZP v nadväznosti na § 144 ZP.“

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uviedol, že „*krajský súd sa odmietol zaoberať odvolaním v tej časti, v ktorej namietal nesprávne právne posúdenie veci a domáhal sa priznania nároku v plnej výške buď z dôvodu odmeny podľa Dohody, odstúpeného podľa Pracovnej zmluvy, alebo náhrady škody v plnej výške žalovaného nároku s poukazom na uznesenie I. ÚS 423/2014 a rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/123/2009 z 20. decembra 2010.“*

7. Podľa názoru sťažovateľa je odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu arbitrárne a nepreskúmateľné v časti o odmietnutí odvolacej argumentácie sťažovateľa poukazom na uznesenie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 423/2014 a rozsudok najvyššieho súdu č. k. 1 Cdo 123/2009 z 20. decembra 2010.

8. Prípustnosť ústavnej sťažnosti sťažovateľ odôvodnil zmätočnými záťažami znehodnocujúcimi ďalšie konanie tým, že krajský súd vyslovil záväzný právny názor vo vzťahu k posúdeniu nároku

sťažovateľa ako nároku na náhradu škody spôsobenej neplatným právnym úkonom, čím došlo k vyjadreniu pevnej hmotnoprávnej pozície v spojení s tým, že napadnuté uznesenie v značnej miere nereflektuje na odvolacie argumenty.

9. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uviedol, že proti výroku I rozsudku okresného súdu nemohol podať odvolanie, pretože ho považoval „iba“ za nesprávne odôvodnený, avšak relevantným spôsobom argumentoval k právnemu dôvodu ním uplatňovaného nároku vo vzťahu k výroku II rozsudku okresného súdu.

Napokon sťažovateľ kritizoval uznesenie krajského súdu v tom, že „... *týmto nesprávnym postupom v podstate vylúčil možnosť sťažovateľa, aby sa mohol nielen v odvolacom, ale i následnom konaní domáhať svojho nároku titulom odstúpného alebo odmeny dohodnutej v Dohode. Porušovateľ obmedzil predmet ďalšieho konania výlučne len na nárok na náhradu škody spôsobenej neplatným právnym úkonom a právoplatne (nesprávne) vyriešil predbežnú otázku (neplatnosti) príslušných ustanovení Pracovnej zmluvy o odstúpnom a tiež príslušných ustanovení Dohody o odmene vyplácanej pri skončení pracovného pomeru.*“.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietanie porušenia základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým uznesením krajského súdu, ktorým bol rozsudok okresného súdu v časti odvolaním napadnutých výrokov II a III zrušený. Sťažovateľ požiadavku zrušenia kasačného rozhodnutia krajského súdu odôvodňuje tým, že vzhľadom na právnu záväznosť vyslovených nesprávnych právnych záverov pre súd prvej inštancie je existencia napadnutého uznesenia z ústavného hľadiska neprijateľná.

11. Vzhľadom na to, že ústavná sťažnosť sťažovateľa smeruje proti zrušujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktoré nie je konečným rozhodnutím vo veci, ústavný súd po rozhodnutí vo veci sp. zn. II. ÚS 105/09 *mutatis mutandis* zastáva názor, podľa ktorého ak jeho rozhodovacia prax v minulosti spravidla nepripúšťala preskúmavanie rozhodnutí odvolacieho súdu, ktorými boli zrušené v odvolacom konaní rozsudky prvoinštančných súdov, s poukazom na to, že takéto rozhodnutie odvolacieho súdu nie je „konečným“ rozhodnutím vo veci a sťažovateľ má v každom prípade možnosť domáhať sa na ústavnom súde ochrany základných práv a slobôd podaním ústavnej sťažnosti proti konečnému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktoré vzíde z konania nasledujúceho po zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu, je namieste na tomto názore zotrvať, avšak v záujme poskytnutia účinnej ochrany základným právam účastníkov civilného sporového konania nie bezvýhradne (m. m. III. ÚS 686/2017, II. ÚS 101/2019, III. ÚS 400/2020).

12. Prípady hodnými odlišného prístupu sú najmä prípady takých zrušujúcich rozhodnutí, ktorými bolo porušené základné právo sťažovateľa ústavne procesného charakteru. Odmietnutím preskúmania ústavnosti postupu odvolacieho súdu a napravenia jeho pochybenia tohto druhu by bol totiž účastník vystavený v nasledujúcom konaní v niektorých prípadoch neodstrániteľným následkom aplikácie záväzného právneho názoru, ktorý je poznačený porušením ústavne

procesných práv. Nebola by účinnou ochrana poskytovaná základným právam a slobodám fyzických osôb a právnických osôb ústavným súdom, ak by ústavný súd nemohol zasiahnuť a následky porušenia základných práv a slobôd odstrániť prv, ako skončí konanie vo veci konečným rozhodnutím akceptujúcim právny názor vyslovený odvolacím súdom v jeho rozhodnutí postihnutom vadou spočívajúcou v porušení ústavne procesných práv účastníkov takéhoto konania (m. m. III. ÚS 46/2013).

13. Takto formulovaný a postupne sa stabilizujúci názor (napr. aj vo veciach sp. zn. II. ÚS 285/2010, II. ÚS 387/2010, III. ÚS 508/2011, III. ÚS 686/2017, II. ÚS 101/2019) si pri rozhodovaní o ústavnej sťažnosti sťažovateľa v tejto veci vyžaduje, aby ústavný súd skúmal, či právny názor vyslovený odvolacím súdom v napadnutom uznesení kladie v celej jeho šírke na ďalšie rozhodovanie v sťažovateľovej veci záväzné požiadavky vedúce k porušeniu označených práv sťažovateľa, ktoré by pri prípadnom neskoršom ústavno-súdnom prieskume meritórneho rozhodnutia už neboli odstrániteľné.

14. Vychádzajúc z týchto úvah, posudzoval ústavný súd napadnuté uznesenie krajského súdu predovšetkým z hľadiska ústavnej akceptovateľnosti jeho odôvodnenia, pretože i uznesenie odvolacieho súdu, ktorým sa konanie vo veci samej právoplatne nekončí, musí spĺňať požiadavky plynúce z viacerých čiastkových aspektov základného práva na súdnu ochranu či práva na spravodlivé súdne konanie. Aj rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa prvoinštančné rozhodnutie zrušuje a vec sa vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, musí dosahovať takú kvalitu odôvodnenia, aká preň vyplýva z čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj z čl. 6 ods. 1 dohovoru, a tiež jeho výrok musí mať potrebný právny základ v ustanoveniach nielen procesného, ale i hmotného práva, ako aj náležitú oporu v odôvodnení. Nerešpektovanie najmä týchto požiadaviek by pri neskoršom ústavno-súdnom prieskume meritórnych rozhodnutí všeobecných súdov vo veci samej už nebolo napraviteľné. Ústavný súd skúmal i to, či postup odvolacieho súdu má pre sťažovateľa v budúcnosti z hľadiska prípadného neskoršieho ústavno-súdneho prieskumu meritórneho rozhodnutia neodstrániteľné následky.

15. Sťažovateľ sa žalobou domáhal zaplataenia sumy 59 417,97 eur. Okresný súd rozhodol: „I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi 21.706,14 eura spolu s úrokmi z omeškania vo výške 8,25 % ročne z dlžnej sumy od 15.3.2014 do zaplataenia, to všetko do troch dni odo dňa právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcom rozsahu, v časti o zaplataenie 37.711,83 eura s prísl. a o zaplataenie úrokov z omeškania nad ich priznaný rozsah, žalobný návrh zamieta.

III. Žalovanej priznáva proti žalobcovi právo na náhradu trov konania v rozsahu 26,94 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením tunajšieho súdu po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.“

16. Z citovaných výrokov rozsudku okresného súdu vyplýva, že sťažovateľom žalovaný nárok okresný súd „uznal“ iba čiastočne, ako to je vymedzené vo výroku I. Z odôvodnenia rozsudku okresného súdu potom vyplýva rovnaké právne posúdenie vzťahujúce sa na oba výroky rozhodnutia. Okresný súd ustálil aj s prihliadnutím na predošlú judikatúru, že sťažovateľovi v danom prípade patrí náhrada škody spôsobenej neplatným právnym úkonom. S uvedeným právnym posúdením okresného súdu sťažovateľ nesúhlasil, no odvolanie podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP podal iba proti výrokom II a III, dôvodiac, že proti výroku I odvolanie podať nemohol s ohľadom na § 358 a § 359 CSP. Krajský súd je však rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný (§ 379, § 380 CSP), teda nemal inú možnosť ako odvolanie posúdiť v medziach podaného odvolania, teda len pokiaľ išlo o namietané chyby dokazovania, nedostatočnosť odôvodnenia a posúdenie samotnej výšky, resp. výpočtu priznaného nároku. Námietka sťažovateľa, že krajský súd sa odmietol zaoberať právnym posúdením uplatneného nároku, preto nie je opodstatnená. Krajský súd vyhovel odvolaniu sťažovateľa v časti, ktorou namietal nedostatočné vysporiadanie sa s konkrétnymi rozhodnutiami najvyššieho súdu a ústavného súdu, tiež v časti namietaného neodôvodneného nepriznania dovolenkovej mzdy a posúdenia niektorých otázok cez prizmu dobrých mravov a napokon aj časti, ktorou sťažovateľ namietal, že okresný súd nevykonal ani neodôvodnil nevykonanie navrhovaného dôkazu.

17. Uznesenie krajského súdu z hľadiska jeho odôvodnenia spĺňa ústavnoprávne požiadavky, ktoré sú naň kladené. Krajský súd jasne a zrozumiteľne vysvetlil dôvody, pre ktoré považoval odvolanie sťažovateľa za dôvodné, dôvody, ktoré ho viedli k zrušeniu rozsudku okresného súdu, ako i právne posúdenie uplatneného nároku.

18. Je síce pravda, že v prípade sťažovateľa krajský súd vyslovil záväzný právny názor, pokiaľ ide o právne posúdenie nároku, no na druhej strane treba dodať, že aj uznesenie ústavného súdu č. k. I. ÚS 423/2014 z 30. septembra 2014, na ktoré sťažovateľ poukazuje (v odvolaní i ústavnej sťažnosti), vychádza z predpokladu o neplatnosti ustanovení o „cieľovej odmene“. Podobne aj v rozhodnutí najvyššieho súdu č. k. 1 Cdo 123/2009 z 20. decembra 2020 bol uplatnený nárok považovaný za náhradu škody. S týmito rozhodnutiami sa okresný súd po vrátení veci bude musieť vysporiadať.

Sporným v prípade sťažovateľa ostala výška priznaného nároku a v tejto súvislosti je potrebné konštatovať, že v posudzovanej veci nejde o prípad vyslovenia takého záväzného právneho názoru odvolacím súdom, ktorým by bolo vopred záväzne predurčené rozhodnutie okresného súdu o merite právnej veci sťažovateľa, t. j. výške uplatneného nároku spôsobom, ktorý by v budúcnosti z hľadiska prípadného neskoršieho ústavno-súdneho prieskumu meritórneho rozhodnutia mal neodstrániteľné následky. Z uvedeného teda vyplýva, že okresný súd je oprávnený v ďalšom konaní vec korigovať sám v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov podľa čl. 15 CSP (porovnaj IV. ÚS 79/2020, bod 20.1).

19. S prihliadnutím na uvedené nejde o prípad napĺňajúci predpoklady odôvodňujúce výnimočne preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu, ktoré nie je konečnej povahy.

Pretože ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením označených práv sťažovateľa a postupom krajského súdu pri rozhodovaní o odvolaní žalobcu v ústavnoprávne relevantnej intenzite, odmietol ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. októbra 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu